

[Ole Bjørn Kraft.]

nen: hvad der er mit, er mit, hvad der er dit, kan vi forhandle om.

Det største politiske spørgsmål i tiden er Sovjetunionens krav om en ændring af Østtysklands og Berlins status uden hensyn til internationale aftaler og løfter. Hvad tilsigter nu denne politik? Jeg nærer ikke den ringeste tvivl om, at dens mål er at konsolidere de erobringer, som Sovjetunionen i strid med aftalerne har gennemført i Østeuropa siden krigens afslutning, og gøre jerntæppegrænsen til en permanent grænse for den russiske magtsfære. Murbrækkeren for denne politik er forsøget på i realiteten at fortrænge vestmagterne fra Berlin og få Vestberlin ind på den anden side af jerntæppet. Vi har tidligere drøftet denne sag i tinget, og der var ved den lejlighed fuld enighed mellem den højtærede statsminister og mig om, at her blev vesten stillet på en afgørende prøve, og at man ikke kunne svigte 2½ million frie vesteuropæere i Berlin. Den norske udenrigsminister, Lange, har for nylig i det norske storting givet et fast udtryk for denne holdning ved at sige: på dette punkt er der ikke tvivl, skulle det lykkes at få hele Berlin bag muren, vil vort kollektive forsvarssystem få et grundskud.

Jeg forstår efter de udtalelser, den højtærede udenrigsminister i dag har fremsat, at han helt og fuldt deler den norske udenrigsministers synspunkt. Her er tale om hele den frie verdens fremtid, og hvorledes vil ikke mindst de små folk kunne betrygge deres fremtid, hvis Berlin prisgives? Det vil også være meget letsindigt at glemme den indfyldelse, det kan have på den nye generation i Tyskland, hvis den mister tilliden til de løfter, vesten giver.

Man har drøftet denne sag på Europarådets forsamling i Strasbourg, hvor den blev meget indgående behandlet. Meget klare udtalelser om den politik, der må føres, kom til orde fra alle lande, fra alle sider, fra alle partier, og der vedtoges en henstilling til regeringerne om den politik, der skulle føres, en henstilling om at holde fast ved den ubestridelige ret til at forblive i Vestberlin og sikre fuld og fri adgang til Vestberlin til lands, til vands og i luften, at sikre de demokratiske frihedsrettigheder og at få åbnet forhandlinger med den

sovjetrussiske regering om hele det tyske problem. Jeg håber, at denne henstilling vil blive taget meget alvorligt op, når nu den vestlige verden skal til at tilrettelægge sit forhandlingsgrundlag med Sovjetunionen i disse spørgsmål.

Jeg vil gerne i tilslutning til de bemærkninger, der er gjort om FN i Berlin, sige, at den tyske socialdemokrat professor Carlo Schmid, som har været socialdemokratisk kanslerkandidat, i de stærkeste udtryk advarede imod at gøre Berlin til hovedsæde for FN; han betegnede det som en katastrofe, hvis det skete. Om man kan anbringe en eller anden institution dér som en slags sikkerhedsventil, er straks et andet spørgsmål.

Om markedsplanerne har vi talt ved tidligere lejlighed, og jeg kan ganske henholde mig til, hvad vort partis ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller, sagde under åbningsdebatten, hvor han også kom ind på de spørgsmål, der har været nævnt her i dag, de kulturelle, sociale og nationale problemer, som knytter sig til medlemskabet af det europæiske fællesskab, den europæiske union. Det ærede medlem udtalte sig også klart om vor holdning til det nordiske spørgsmål, og jeg lægger vægt på, at udenrigsministeren under de forhandlinger, der her skal føres, gør, hvad der er muligt for at sikre, at det nordiske samarbejde i fremtiden kan få gode kår. Det er vel et håb, som ikke går i opfyldelse, men godt ville det være, hvis alle de nordiske stater — alle — blev medlemmer af fællesskabet, ikke blot associerede, men virkelige medlemmer, thi så ville vi kunne virkeliggøre det inden for Norden, som vi ikke har kunnet virkeliggøre ved egen kraft: at skabe det åbne og frie nordiske marked, også arbejdsmarked.

Lad mig slutte med at sige, at det er afgørende vigtigt — det er det altid, men jeg synes, det understreges meget stærkt i denne tid — at vi lever i overensstemmelse med virkeligheden, selv om den forekommer os mørk og ubehagelig, og ikke lader os tvinge bort fra en sund erkendelse af denne virkelighed og de krav, som den uundgåelig vil stille til os. Danmarks tilslutning til enhedskommandoen for den sydlige del af nordregionen er et udtryk herfor. Den vil betyde en styrkelse af vort